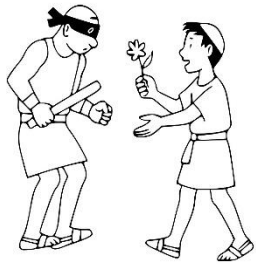

LÁ THƯ MỤC VỤ

Có một Rabbi nọ hỏi một tín hữu Do Thái: “*Có biết khi nào đem nhường chỗ cho ngày không?*” Sau một hồi nghĩ ngợi, tín hữu nọ mới trả lời: “*Thưa thầy, đem nhường chỗ cho ngày có lẽ*

khi người ta nhận ra ánh sáng bình minh đang ló ở chân trời.” “*Không.*” “*Hay là khi người ta phân biệt được bụi cây với một người chẳng?*” Rabbi lắc đầu nói: “*Không phải thế, đem nhường chỗ cho ngày là khi mỗi người nhận ra gương mặt người khác là một người anh chị em của mình. Bởi vì cho tới khi nào con người không nhìn ra nhau là anh chị em, thì khi đó, đêm đen vẫn còn dày đặc trong tấm lòng chúng ta.*”

Cư xử yêu thương như Chúa không phải là một chuyện dễ dàng, đòi hỏi rất nhiều cố gắng hy sinh, khiêm nhường, bao dung, sống có tình và kiên nhẫn. Để làm được điều này chúng ta cần học hỏi từng ly từng tí từ Chúa, học cách hành xử, học cách đi đứng nói năng, học cách suy nghĩ tư duy, học cách yêu thương, học cách nhẫn nại, học cách tha thứ, học cách phục vụ....

Làm sao chúng ta có thể yêu kẻ thù chúng ta được? hay làm sao ta có thể chúc lành cho họ khi họ nguyên rửa vu khống chúng ta? Thật vậy, sự tha thứ và yêu thương cho kẻ thù cần phải qua một quá trình tô luyện bản thân, vượt ra khỏi cái tôi trói buộc mình vào bản năng ích kỷ, tính tham sân si, hoặc chưa thể buông bỏ mọi sự đi ngược với lối tư duy hành xử của mình. Hễ ai làm trật ý hay nói sai điều gì chúng ta thường phản ứng chống lại, nổi cơn nóng giận, đưa đến tranh chấp, và thù ghét nhau. Người Kitô hữu muốn hành xử giống Chúa, chúng ta cần bám rễ sâu vào chính con Người của Chúa, học nơi Chúa sự hiền lành và khiêm nhường trong lòng, và từ đó chúng ta mới có thể thực hiện những giáo lý mà Chúa dạy, yêu kẻ thù như chính mình.

Nhìn trong thực tế có mấy ai đã làm được như Chúa, vì trong xã hội hôm nay, sự bất công đối trá tràn lan, tội lỗi cũng nhiều cho nên kẻ thù cũng nhiều, và như vậy sao mình có thể yêu hết được. Nếu chúng ta thi hành được, có chăng chúng ta làm được một lần, hai lần, và quá lắm là được ba lần, vì người ta thường nói “nhất quá tam ba”. Tuy nhiên, các Thánh đã làm được, các Ngài cũng giống như chúng ta, cũng có những suy tư cảm xúc, tội lỗi phiền muộn, khó khăn đau đớn, hạnh phúc vui buồn trong cuộc sống... Nhưng vì các Ngài đã bắt chước từng bước nơi Con Người của Chúa Giêsu và đem ra thực hành dưới nhiều tình huống khác nhau, nơi những con người khác nhau. Đó là những cái hạnh mà các Ngài đã trở thành tấm gương cho chúng ta noi theo học tập. Việc tha thứ cho kẻ thù cần một sức mạnh

tiềm ẩn, nó nằm trong tận đáy tâm hồn, phát ra từ một tấm lòng đầy bao dung chân thật, để làm cho kẻ thù cảm nhận được sự tha thứ của chúng ta. Đó mới là tha thứ chân thật, không điều kiện.

Trong cuộc sống đã có những lúc chúng ta không thể chấp nhận hay tha thứ cho một người nào đó hay chưa? Thật sự cái cảm giác đó giống như những cái gai cứ mãi âm ỉ đâm thấu trái tim, làm cho chúng ta lúc nào cũng đau nhói, bức tức và mất bình an. Mặt khác chúng ta còn có những tâm tính nguyên rửa bằng những lời cay độc, ước mong sao cho người đó gặp bất trắc, gặp khó khăn, và bị trả báo cho những gì họ đã gieo. Đây là tâm tính của một lòng đầy thù hận, thiếu sự bao dung, đặt để cái tôi của mình lên quá cao khiến ta không thể nào có sự bình an đích thực, nó cứ đeo đẳng dày vò như những con sâu đục khoét thân thể, biến ta trở thành một người luôn cau có, tính khí bất thường, hành xử thì thô bạo, suy nghĩ thì nhỏ mọn. Thậm chí, có những người chỉ nhìn thấy đằng sau thôi là chúng ta đã ghét rồi, họ đi đường này chúng ta lẩn tránh đường khác, Như vậy sao có thể làm hòa với nhau được? Sao có thể tha thứ cho nhau được?

Cũng vậy, Chúa Giêsu sẽ không mặc khải trọn vẹn tình yêu của Thiên Chúa, nếu từ Thập giá, Ngài không tha thứ cho chính những kẻ đang hành hạ Ngài. Tuyệt đỉnh của yêu thương chính là đang lúc giang tay ra cho kẻ thù đóng đinh vào Thập giá mà vẫn có thể thốt lên: “*Lạy Cha! Xin tha cho chúng, vì chúng không biết việc chúng làm.*” Chúa Giêsu đã không rao giảng bất cứ điều gì mà chính Ngài không sống và minh chứng trước: dạy chúng ta tha thứ cho kẻ thù, Ngài đã chứng minh đó là điều nằm trong khả năng của con người.

Lời Chúa hôm nay nhắc nhở chúng ta về ơn gọi cao cả của người Kitô hữu: Như Chúa Giêsu đã tha thứ cho những kẻ hành hạ Ngài, chúng ta cũng được mời gọi để yêu thương và tha thứ không ngừng, bởi vì chỉ có lòng tha thứ, chúng ta mới thực sự trở thành nhân chứng tình yêu Thiên Chúa đối với mọi người.

Xin Chúa đổ tràn trên chúng ta tình thương của Chúa, để chúng ta được giải thoát khỏi tình yêu hạn hẹp, có tính toán, mà quảng đại yêu thương tất cả mọi người, ngay cả kẻ chống đối và có ác cảm với chúng ta. Nhất là, xin Chúa cho chúng ta biết sẵn sàng cho đi để trong trao ban, chúng ta sẽ được nhận lãnh, sẽ gặp được bình an. Ước gì chúng ta ý thức được sứ mệnh cao cả của mình, để trong mọi sự và trong mọi quan hệ, chúng ta luôn thúc đẩy và hướng đến bởi một động lực duy nhất đó là tình yêu.